

stillet mellem Kristne eller Ikke-Kristne, thi indrømmer man, at der eksisterer et saadant, er der intet klarere Udtryk derfor end netop det apostoliske Symbol, Troens Regel. — Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg i Forbindelse hermed tillade mig at anføre nogle Ord, udtalte af en Mand, hvis Ord maaske dog kunne have nogen Vægt for en og anden i dette høje Ting og muligvis særlig for den højtærede Kultusminister. Det er Ord af afdøde Professor Schrøder fra Askov, som bleve udtalte i det kirkelige Udvalg under Behandlingen af Lovforslaget om en Kirkeforfatning, hvor netop Valgbarhedserklæringen var paa Tale. Udtalelsen lød saaledes: „Jeg vil endvidere sige, at der i og for sig er noget tiltalende i, at der dog er et Sted i Udkastet til Kirkens Forfatning, hvoraf det fremgaar, at Trosordet ved Daaben er Grundvolden i den kristne Kirke og for saa vidt Grundloven i den kristne Kirke. Vi leve i en Tid, hvor der er saa mange, der arbejde paa at drage ogsaa det kristne Folk ud paa en gyngende Grund, hvor næsten intet skal staa fast. Det kan være godt, at der dog er det Sted ogsaa i det Forfatningsudkast, vi udarbejde, hvor det er bestemt fremhævet, at her er noget, der maa staa fast, saa længe vi skulle have en kristen Kirke her i Danmark.”

Fra anden Side er det vel særlig politiske Hensyn, der gøre sig gældende, saa at man af den Grund vil have den rummelige, den overfor alt og alle taalsomme, i Virkeligheden den karikerede Folkekirke, som end ikke ønsker at pointere, at en Fritænker, en Rationalist, et Menneske, der ikke tror paa Jesu overnaturlige Undfangelse, ja maaske overhovedet ikke tror paa Underrets Mulighed, er uberettiget til at optræde som ret Medlem af Folkekirken og til at gøre sin Indflydelse gældende i denne. Men saa er man jo netop midt ude i det usande, i det Hykleri, for hvilket der i Fjor udtaltes saa stor Frygt. Folkekirken bliver selv usand og hyklerisk, naar den forvandles til en Allemands borgerlige Institution. Hvad nytter det uden paa en saadan Indretning at skrive: Dette skal være Troja? Det bliver jo dog ikke til det virkelige Troja, men er og bliver kun en stakkels Attrap, saa længe Folkekirken ikke kræver en virkelig kristelig Erklæring af sine Menighedsraadsmedlemmer, saavel som naturligvis af sine Præster. I Modsætning til Biskop Koch føler jeg mig overbevist om, at man ved en saadan Erklæring virkelig vil opnaa en Forbedring af Menighedsraadsmedlemmernes Kvalitet fremfor ved at give Fir og nøjes med et Løfte, som, saa at sige, alle og enhver ville kunne aflægge.

Jeg ønsker ikke, som den højtærede Minister i Fjor vilde paastaa, at faa dannet en Kirke indenfor Folkekirken, men mine Meningsfæller og jeg ønske at bevare den danske Folkekirke som en virkelig Folkekirke. Men naar man staa saaledes, kan man heller ikke være med til at omdanne den til en blot og bar borgerlig Indretning, hvilket man jo blandt andet søger at gøre ved den dristige Paastand, at det er den i sig selv, det er den i Forvejen, skønt enhver da ved, at den første Betingelse for at kunne være Medlem af den er, at man er døbt. Og Daaben er da i alt Fald ikke endnu anset for at være en borgerlig Indretning. Naar vi ønske Folkekirken bevaret som en virkelig Folkekirke, er det, som jeg ogsaa i Fjor udtalte, ikke for Kirkens Skyld — den skal nok bestaa under alle Forhold, og den kan indrette sig under forskellige Former —, men det er for vort Folks Skyld, fordi vi tro, at den evangeliske Kirke, ikke som en Separatkirke eller som en Frikirke, men netop som Folkekirke er et uvurderligt Gode for vort Folk, et Gode, som vi ikke ville have ødelagt ved flad Demokratisering og ved meningsløs Rummelighed.

Med Hensyn til § 11 maa det endnu være mig tilladt at minde om, at den højtærede Minister ved Fremlæggelsen af dette Forslag, da han udtalte sig om de forskellige Biskoppers Erklæringer, ogsaa nævnede Ytringerne fra Biskoppen over Aalborg Stift, og efter at have omtalt dem endte den højtærede Minister med at sige: De øvrige Bemærkninger, som denne Biskop fremsætter til de enkelte Paragraffer, ere ikke af principiel Natur. Nu beder jeg ærede Medlemmer af det høje Ting om at se Slutningen af Biskop Møllers Udtalelse i Bilagene til Lovforslaget, hvor han netop omtaler §§ 4 og 11, og hvor han ganske vist erklærer, at han mener, at de kirkelige Garantier i disse Paragraffer nok for Øjeblikket kunne kaldes kirkeligt betryggende, men for Fremtiden — og vi lovgive jo ikke blot for dette Øjeblik, men med Blikket rettet ud mod Fremtiden — maa han anse det for mere betryggende, at man kommer ind paa en anden Vej. Og han foreslaar da, at det ikke skal være en kommunal Pligt at tage mod Valg til Menighedsraad, men til Gengæld skulle de, der tage mod Valget, da ogsaa underskrive en Erklæring, der lyder saaledes: „Jeg, N. N., som vedkender mig Menighedens Daabspagt i den danske Folkekirke, erklærer paa Ære og Samvittighed, at jeg vil udføre det mig betroede Hverv” o. s. v., Tanker, som i Virkeligheden have noget